

אמנות

ישראל חמד לא למד אמנות, בקרוב תהיה לו תערוכת יחיד במוזיאון תל אביב

ישראל חמד, "חלב", 2019 צילום: באדיבות האמן

נקודת המבט של ישראל חמד היא קווירית. האמן, שלא למד אמנות, זכה כעת בפרס שיף לאמנות פיגורטיבית

נעמה ריבה לעקוב

02 באוגוסט 2020

האמן ישראל חמד הוא הזוכה השנה בפרס שיף לאמנות פיגורטיבית ריאליסטית של מוזיאון תל אביב. חמד, יליד 1975, חי ועובד בנתניה, רחוק ממוקדי הכוח של עולם האמנות. הוא לא למד בשום מוסד ללימודי אמנות, פרט ללימודי ציור אצל האמנית מאיה כהן לוי, והוא בעל תואר ראשון ושני במשפטים מאוניברסיטת תל אביב. פרס שיף כולל מענק כספי לאמן בסך 10,000 דולר ותערוכת יחיד במוזיאון תל אביב.

"נקודת המבט שלי היא קווירית ומעניינת אותי הנזילות הגברית בהגדרות של מגדר", מסביר חמד. "כקוויר, אני מנסה לתעד כל מיני נקודות מבט של גבריות". בין ציוריו, הדראג קווין גיל נוח, בשם הבמה שלו גלינה פור דה ברה מ-2018; "חיבוק" מ-2019 שבו מתועד גבר צעיר מחזיק ילדה ומחייך, ו"חלב" מ-2019. "זה היה דוגמן. העבודה

איתו היתה מתוכננת, אבל הרגע הזה של שפיכת החלב היה ספונטני", אומר חמד. עוד ציור הוא "רופאים" מ-2017. "אלו שני רופאים באיכילוב. הם היו נראים תשושים. ניגשתי אליהם וביקשתי לצלם והם הזדקפו ואז ביקשתי מהם לחזור לרגע הקודם".

"גבריאלי", 2018 צילום: באדיבות האמן

"רופאים", 2017 צילום: באדיבות האמן

רוב הציורים, הוא מוסיף, "נעשו על פי תצלומים שתיעדתי בכל מיני מקומות ומפגשים. אני חוזר איתם לסטודיו ולוקח לי שבועות וחודשים להקים לתחייה את אותו רגע שתועד".

"גלינה פור דה ברה", 2018 צילום: באדיבות האמן

למה בחרת לצייר בסגנון פיגורטיבי?

"ביקור במוזיאון", 2019 צילום: באדיבות האמן

"יש עוד הרבה מה להגיד בתחום הפיגורטיבי, הוא כל הזמן מתפתח ומצליח לרגש, להלהיב. אני חושב שכל עוד אנשים מציירים, יהיה לזה מקום".

"יניב", 2016 צילום: באדיבות האמן

"חיבוק", 2019 צילום: באדיבות האמן

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מיני | ביטול מיני דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

תערוכות ואירועים < תערוכה

ישראל דרור חמד: צייר-לקט

אוצרות רותי דירקטור
עוזרת לאוצרת: גלית לנדאו-אפשטיין

תאריך 24/6/21-13/11/21

מיקום אגף אניאס ובני שטינמץ לאדריכלות ועיצוב, גלריות 1, 2
הבניין ע"ש שמואל והרטה עמיר

זוכה בפרס על שם חיים שיף לאמנות פיגורטיבית ריאליסטית לשנת 2020

ישראל דרור חמד (יליד 1975), רכש את הכשרתו בציור במשך שלוש שנות לימודים אצל האמנית מאיה כהן-לוי. במרכז הציור שלו דמויות של גברים, לעיתים מישירים מבט אל הצופה, אבל בדרך כלל מפנים את מבטם מהצופה והלאה, מכונסים בעצמם, שקועים בעולמם. את מרבית הגברים שחמד מצייר הוא פוגש באקראי, מבקש את רשותם לצלם אותם, ומצייר אחר כך על פי התצלומים. בתוך הפרקטיקה המוכרת של ציור על פי תצלום, הוא מעניק למעשה הציור עמדה עקרונית, שגואלת את הדמות האנושית (הגברית, במקרה זה)

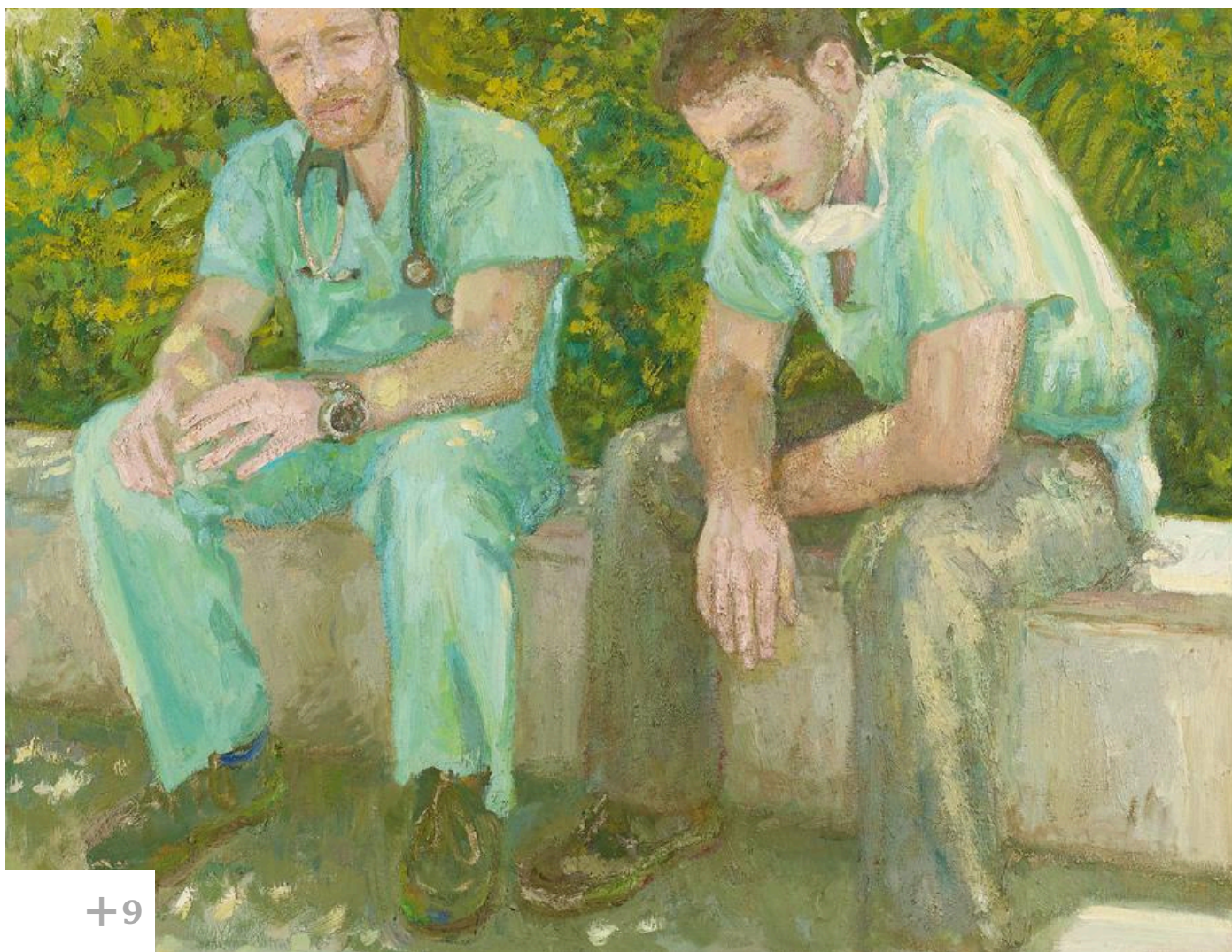
תערוכות ואירועים < תערוכה

קולוניאליזם, קפיטליזם ושוביניזם; ואת המקום שממלא הציור הפיגורטיבי החדש בפוליטיקת הזהויות המורכבת. חמד מגיע לציור מצויד בהערצה גדולה לגדולי הציור, בענווה ביחס למקומו שלו, ובתשוקה עזה אל מעשה הציור עצמו. מתוך הכרה בערך הזירה שלתוכה הוא נכנס, הוא מביט נכחו בשחקניה הראשיים — לא פחות מקרואג'ו, סרג'נט, סזאן, מאנה והוקני, ומנסה לצקת לתוכה, בשקט וללא הצהרתיות, ממד של עכשוויות וקול משלו.

את מושאי מבטו הוא מצלם במכשיר הטלפון, או במצלמת כיס קטנה, ומעביר את הדימוי הדיגיטלי לדיוקן שמן על בד, לעיתים בגודל טבעי, לעיתים מעל לגודל טבעי. בבסיס העשייה מאוהבות — במעשה הציור, ובמושאי המבט. כך אפשר להבין את המוטיבציה שלו כשהוא מותח את המבט החטוף של הצילום, ומשהה את משך ההתבוננות — שלו, שלנו — בדמות המצוירת. ההשהיה יוצרת מרחב חדש של מבטים ושל יחסים, שבו לוקחים חלק כל המעורבים בזירת ההתבוננות — הדוגמן, הצייר והצופה. מול המיידיות, הזילות, והרוויה האינסופית של דימויים דיגיטליים, מציג עצמו הציור האיטי, המסורתי והמאוהב כמרחב של חסד.

בין המבטים המוסתרים או הישירים של הדמויות המצוירות מתגבש המרחב שבו חמד ממקם את גיבוריו, מול הצופים שלו: בין התגרות להימנעות. מעשה הציור מסתמן כהתנגדות שקטה לעמדות לוחמניות באשר הן, לדיכויטומיה שחוקה בין נשי לגברי, ולתפישה מצומצמת של מהו העכשווי. הוא מציג את המסורתי כדרך לפרק מוסכמות.

תערוכות ואירועים < תערוכה

רופאים, 2017
שמן על בד, 110×120 ס"מ
אוסף האמן

עוד תערוכות